

Da skolerne lukkede, åbnede han en strikkebutik

Det store skifte

Den 49-årige Lars Laursen er sprunget ud som strikker med butikken Far Strikker i Grenaa. Egentlig er han matematik- og naturfagslærer, men efter at have været med til to skolelukninger lagde han sit liv om - inspireret af sin strikkeglade mor, der efterlod sig et hjem fyldt med garn.

LOUISE WITT
jpaarhus@jp.dk

Lars Laursen er vokset op i et hjem, hvor morens strikketøj og garn lå overalt - allerede over den første kop morgenkaffe var hun i gang hver dag. Selv strikkede sønnen ikke, før han som 30-årig mistede den mor, der livet igennem havde forsynet ham med sweatre i tidens modifarver - f.eks. 1970'ernes akryltrøjer i brun, gul og orange eller 1980'ernes trendy avis-sweatre. Morens bortgang skulle komme til at forandre hans liv.

Den i dag 49-årige Lars Laursen havde ellers aldrig set sig selv som andet end folkeskolelærer med hovedfagene matematik og natur og

teknik. Siden han blev uddannet fra seminariet i Nørre Nissum, havde lærergerningen været i fokus. Med hustruen, Hanne Laursen, som også er læreruddannet, rykkede han til Grenaa, hvor de fik job på lokale folkeskoler - og boede midt imellem hans familie på Fyn og hendes i Nordjylland.

Skolelukninger tærer

Lars Laursen søgte mod de små skoler - og han nød årene på først Voldby Skole, så Mølleskolen.

»Jeg kan godt lide, at der kun er 15 lærere på lærerværelset i stedet for 40-50 stykker. Alle kender hinanden, og der er en mere flad struktur, hvor alle bliver taget med på råd, i stedet for at der kommer en udmelding fra ledelsen om, at »sådan er det bare«,« siger Lars Laursen.

Hvad var det ved lærerjobbet, du godt kunne lide?

»Det her med, at man i samværet med børnene kan give dem noget - at man kan præge dem. Klasserne kan være som dag og nat: Nogle gange kan undervisningen blive meget nærværende, og der er den der pingpong, andre gange får du ingenting retur. Men jeg kunne rigtig godt lide, når det lykkedes, og jeg kunne komme ind og pjatte lidt med eleverne i de første fem minutter og så stadig få noget læring ud af det. Også et fag som kristendom, som mange lærere måske ikke er

så vilde med. Børnene kommer med holdninger hjemmefra, og det er spændende at udfordre og debattere, f.eks. blev det meget nærværende engang, hvor asylansøgerne på det tidligere plejecenter i Trustrup oplevede påsat brand og hærværk,« husker han.

Desværre oplevede Lars Laursen, at politiske prioriteringer betød, at begge skoler lukkede - Voldby Skole i 2013 og Mølleskolen i 2019. Anden gang, han skulle igennem det, blev han sygemeldt med tegn på depression.

»Det er mismodigt at arbejde et sted, der er under afvikling,« fortæller Lars Laursen.

»Eleverne begynder at sive væk. Hver gang der forsvinder én, skal børnene finde et nyt hierarki i klassen - hvem skal nu overtage f.eks. Peters rolle? Så kom der folk fra andre skoler og sagde: »Det der vil vi godt have, men ikke det der gamle lort.« Jeg kan huske min leder sagde: »I skal ikke hente noget endnu, for vi driver altså stadigvæk skole!« Samtidig går man selv med en usikkerhed om, hvad der skal ske,« husker han.

Frem med strikkepindene

I mellemtiden var Lars Laursen dog begyndt at strikke, men der gik noget tid, inden han sprang ud med det.

Det begyndte, da han som 30-årig mistede sin mor, og han og den syv år yngre bror skulle rømme både morens frisørsalon og hjemmet, hvor

hun havde boet som enke; overalt var skabene fyldt med garnnøgler og garnrester - ikke bare på hans og lillebrorens gamle børneværelser, men også i frisørsalonens baglokale.

»Det var noget med at skille sig af med det hele, men det var vi bare ikke klar til,« erkender Lars Laursen, der følte, det var alt for tidligt, han havde mistet begge forældre.

I stedet tog han alle strikkepindene og alt garnet med hjem til Grenaa og begyndte at dele det ud til strikkeinteresserede kolleger på lærerværelset. Han fattede også selv strikkepindene og kastede sig ud i en lille norsk fairisle-sweater til datterens bamse.

Hvorfor strikkede du aldrig som barn?

»Jeg lærte da at strikke ret og vrang, men jeg blev jo aldrig så god som min mor. Hvis jeg forsøgte, sagde hun: »Det bliver du da aldrig færdig med!« Det var ligesom ikke nødvendigt. Det skulle hun nok klare,« siger han.

Hvorfor tog du det op, da hun døde?

»Der var noget nostalgi i det for mig. Det var ligesom at være tæt på min mor,« siger Lars Laursen.

Sprang ud

En dag på lærerværelset sprang han så ud som strikker. Men først efter grundig forberedelse.

En af hans kvindelige kolleger havde siddet og grublet over et snoningsmønster til en herresweater, såkaldt aranstrik, hun ikke kunne få til at passe. Lars Laursen sagde ikke noget, men gik fluks på biblioteket, lånte det samme mønster og kastede sig

Bare i løbet af det første halve år har Lars Laursen fået mange trofaste kunder i garnbutikken, bl.a. Anita Hansen her fra Grenaa, der er på jagt efter garn til sin svigerdatter, som hun har lært at strikke under coronanedlukningen.

over at klare opgaven. Det lykkedes, og nogle dage efter på lærerværelset viste han henkastet kollegaen sin strikkeprøve med ordene: »Det kan godt lade sig gøre!«

Det var noget, der fik de andre til at spærre øjnene op.

Efterfølgende oprettede han en Instagram-profil, hvor han begyndte at vise sin strik til andre.

Hvorfor gjorde du det på den måde?

»Mænd, der strikker, er lidt

tabu. Man sidder ikke bare og siger: »Jamen, jeg strikker da lidt karklude for hyggens skyld.« Hvis mænd strikker, skal de være gode til det. Sådan føler jeg det,« mener Lars Laursen.

Fordel som mand

Med sit overrumplende stunt havde han opnået lidt af et ry inden for disciplinen strik, og da Mølleskolen skulle lukke, sagde mange kolleger til ham: »Du skal da åbne en strikbutik i Grenaa!«

Selv overvejede han bl.a. at søge en stilling som forsikringssælger, men hustruen var enig med kollegerne og fik ham på andre tanker – sammen med datteren, der havde planlagt et længere ophold i Afrika som frivillig gennem højskolen Global Contact, men måtte vende hjem på grund af corona og fandt mening i hverdagen ved at strikke. Efter nogle måneder kastede han sig ud i det og lejede et lokale i Lillegade i Grenaa.

”
Hvis mænd strikker,
skal de være gode til
det. Sådan føler jeg det.

LARS LAURSEN

Navnet på butikken, Far_strikker, der også er navnet på hans Instagram-profil, har givet god PR.

»En af de første dage kom der en ældre mand ind og sagde: ”Jeg troede, jeg var den eneste mand i Grenaa, der kunne strikke.” Han skulle ikke have noget, men bare lige høre, om det nu var rigtigt, at jeg kunne strikke,« griner Lars Laursen.

Han fortæller også, at han har haft besøg af en gruppe, der fortalte, at de var på tur

rundt til de tre eneste strikkebutikker i Danmark, der er drevet af mænd; de to andre er i henholdsvis Nordsjælland og Rødekro.

Tidspunktet for at starte strikkebutik har vist sig både godt og skidt. Mange har ligesom datteren fattet strikkepindene under corona-nedlukningen med alle dens begrænsninger i bevægelsesfriheden og opprioriteringen af kreative sysler. Omvendt har han ikke nået at starte webbutik og blev hårdt ramt til

jul, da alle butikkerne måtte lukke. Dog har han en del trofaste kunder, især kvinder, som har købt i døren.

Hvad er det med strik, der er så fantastisk?

»Det er meditativt. Du kobler af. Det er afstressende, samtidig med at du har mulighed for at blive udfordret, når der er brug for det. Selv strikker jeg gerne over morgenmaden med familien eller om aftenen i sofaen,« fortæller Lars Laursen.

»Det er lidt af en drøm at kaste sig ud i at leve af sin fritidsinteresse,« siger Lars Laursen, der har taget springet efter 20 år som folkeskolelærer. Det var morens død, der inspirerede ham til at strikke. »Min mor ville have været overrasket over at se mig i dag, men helt sikkert stolt,« mener 49-årige Lars Laursen. Fotos: Søren Vendelbo